

Sygnatura akt II AKa 355/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2023 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Jarosław Mazurek (spr.)

Protokolant: Magdalena Szymczak

6. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Bogdana Wrzesińskiego

7. po rozpoznaniu 1 lutego 2023 r.

8. sprawy B. C. (1) oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 54 ust 1 i 2 ustawy przy zast. art. 11 § 2 k.k.

9. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

10. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

11. z 20 lipca 2021 r. sygn. akt III K 105/20

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec B. C. (1) w ten sposób, że:

1. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej eliminuje ust 1. art. 62 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.;
2. w miejsce czynu przypisanemu oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej uznaje B. C. (1) za winnego tego, że 06 maja 2020 roku w miejscowości R. (...) posiadał przyrządy służące i przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowej - amfetaminy w postaci kolb różnej pojemności, lejków, mieszadeł, sitek, pojemników z tworzywa sztucznego, wag elektronicznych tj. przestępstwa z art. 54 ust.1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. stwierdza utratę mocy kary łącznej orzeczonej w punkcie III i rozstrzygnięcia o zaliczeniu tymczasowego aresztowania zawartego w punkcie V;
4. zmienia rozstrzygnięcie w zakresie obciążenia oskarżonego poniesionymi wydatkami opisane w punkcie VI części rozstrzygającej w ten sposób, że obciąża go poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami związanymi z przypisanymi mu przestępstwami;

5. *na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek 142,435 gramów netto suszu ziela konopi innych niż włókniste, chlorowodoru kokainy o wadze 0,417 gramów netto i 61,48 gramów netto amfetaminy;*

II. *w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;*

III. *na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I zaskarżonego wyroku oraz w punkcie I.2 wyroku i wymierza oskarżonemu B. C. (1) karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;*

IV. *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 06 maja 2020 roku godz. 12.30 do 11 sierpnia 2020 roku godz. 16.30;*

V. *zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym i wymierza mu 300 zł opłaty za obie instancje.*

1-4UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 355/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 20 lipca 2021r. sygn. akt III K 105/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo			

prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. C. (1)	Opinia o skazanym z czasu pobytu w ZK nr (...) w S. - umiarkowanie pozytywna, jego zachowanie zostało ocenione jako poprawne, nie był	opinia o skazanym	823

		konfliktowy, do przełożonych prezentował właściwy stosunek, nie był uczestnikiem podkultury więziennej, nie przyznawał się do popelnionych przestępstw.		
2.1.1.2.	B. C. (1)	Oskarżony był w przeszłości karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku z 13.12. 2016 r. sygn. akt III K 852 /16 za przestępstwo z art. 278 § 2 i 3 k.k., został skazany na karę grzywny 80 stawek dziennych przy ustaleniu stawki na 10 zł oraz przepadek dowodu rzeczowego na rzecz Skarbu Państwa. Grzywna została wykonana 14 lutego 2017 r.	dane o karalności	822
2.1.1.3.	B. C. (1)	Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą w zakresie robót budowlanych w ramach własnej firmy (...), postrzegany jest jako rzetelny i terminowy przedsiębiorca. Obecnie ma zapewnione roboty budowlane w zakresie prac wykończeniowych budynków zlokalizowanych w O. na działce nr	referencje dla firmy (...) B. C. (1)	827 - 830

		(...) obręb G., prace wykończeniowe mają trwać od 1 marca 2023r do 31 października 2023 r. Od 14 października 2021 r. jest ojcem córki I. C..		
umowa o wykonywaniu robót budowlanych	831 - 832			
skrócony odpis aktu urodzenia	833			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	opinia o skazanym	Opinia sporządzona przez uprawnionego przedstawiciela Służby Więziennej opisująca (według standardów opinii o osadzonym) zachowanie oskarżonego w		

		trakcie stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania – dowód niekwestionowany przez strony.	
2.1.1.2	dane o karalności	Dane pochodzące z Krajowego rejestru karnego	
2.1.1.3	umowa o wykonywaniu robót budowlanych	dowód niekwestionowany przez strony	
skrócony odpis aktu urodzenia	kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia Urzędu stanu cywilnego w G. – dowód niekwestionowany.		
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator (...)w G.zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz przypadku określonym w art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1a i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:</p> <p>- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez zaniechanie orzeczenia przypadku środków odurzających w postaci suszu roślinnego - ziele konopi innych niż włókniste w ilości 142,435 grama netto oraz substancji psychotropowej w postaci: substancji koloru białego w zwitku aluminiowym – chlorowodorku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

kokainy o wadze 0,417 grama netto oraz żółtej substancji gęstej konsystencji amfetaminy o wadze 61,48 grama netto, w sytuacji gdy, zgodnie z treścią wyżej wymienionego artykułu orzeczenie przepadku w razie skazania za czyn określony w art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest obligatoryjne,

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego B. C. (1) za przypisane mu czyny z aktu oskarżenia, a to za czyn z pkt. I aktu oskarżenia kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn II z aktu oskarżenia kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej w 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 40,00 zł, podczas gdy waga i stopień społecznej szkodliwości czynów, a w szczególności okoliczności

	<p>popelnienia zbrodni z zarzutu II aktu oskarzenia, tj. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziaaniu narkomanii i art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziaaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. zagrozonej karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności, uprzednia karalność oraz potrzeba w zakresie osiagnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych kary wobec oskarzonego, a także potrzeba w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za wymierzeniem B. C. (1) kary znacznie surowszej w wymiarze kar jednostkowych wnioskowanych przez oskarzyciela oraz w konsekwencji kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwa.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego.

Podniesiony zarzut, co do zasady należało uznać za słuszny. Obecne przepisy k.p.k. dopuszczają możliwość zaskarżenia wyroku w zakresie braku rozstrzygnięcia zwłaszcza w sytuacji kiedy jego orzeczenie jest obligatoryjne. Przy uwzględnieniu tego zarzutu należało jednak mieć na uwadze przepisy art. 433 k.p.k. dotyczące zakresu zaskarżenia, a zwłaszcza jego granic. Zwrócić należy uwagę, że w wywiezionej apelacji prokurator zaskarżył wyrok tylko w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz w zakresie przypadku określonym w ust. 2 art. 70 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Mając na uwadze, iż zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym

zostały wskazane zarzuty również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1 k.p.k. co oznacza, że apelację prokuratora skierowaną co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Rzecz jednak w tym, że art. 447 § 3 k.p.k. różnicuje apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przypadku wskazując, że jeżeli apelacja dotyczy przepadku to tylko w takim zakresie można ją rozstrzygać. Mając na uwadze wskazane wyżej ograniczenia procesowe, co do zakresu możliwego rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut obrazy prawa materialnego, ale tylko co do środków narkotycznych wskazanych i opisanych w zarzucie apelacji, bowiem dalej idące rozstrzygnięcie zwłaszcza co do 2,419 g netto metaamfetaminy

oraz 50,426 g netto amfetaminy wykraczało poza granice zaskarżenia. Raz jeszcze przypomnieć należy, że prokurator nie zaskarżył orzeczenia w całości, a zatem nie kwestionował poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, a jedynie ograniczył się do zaskarżenia wydanego wyroku w zakresie orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Zaskarżenie wyroku co do nieorzeczonego przypadku środków narkotycznych także jest ograniczone opisanymi w zarzucie 1 apelacji środkami narkotycznymi w postaci 142,435 gramów netto suszu roślinnego ziela konopi, 0,417 gramów netto chlorowodoru kokainy oraz 61,48 gramów netto amfetaminy.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary.

By właściwie odnieść się do sformułowanego zarzutu orzeczenia kar jednostkowych i kary łącznej jako

rażąco łagodnych
należy osobno
rozważyć
podniesiony zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary co do
kary wymierzonej
oskarżonemu za
posiadanie
narkotyków, to jest
przestępstwa z art.
62 ust. 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii za
przypisane
nieprawomocnie
przestępstwo z art.
53 ust. 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw.
z art. 54 ust.
1 i 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii oraz
osobno, co do
wymierzonej kary
łączniej pozbawienia
wolności.

Przy ocenie tych
zarzutów nie można
nie zauważyć funkcji
wychowawczej i
lecniczej jaką pełni
ustawa o
przeciwdziałaniu
narkomanii wobec
osób zażywających
narkotyki. I w
tym wypadku przed
dalszymi
rozważaniami należy
przypomnieć, że sąd
I instancji przypisał
oskarżonemu
posiadanie 142,435 g
netto ziela konopi,
0,417 g netto
chlorowodorku

kokainy i 2,419 g netto metamfetaminy. Nie ulega wątpliwości, że posiadane środki narkotyczne stanowią znaczną ilość o której mowa w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tylko na marginesie dodać jednak należy, że zdecydowana większość – ponad 90% to narkotyki miękkie. Przepięstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Rzeczywiście sąd meriti wymierzył karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, bowiem w wysokości roku i 3 miesięcy. Wnioskowana przez skarżącego przed sądem I instancji kara na poziomie 4 lat pozbawienia wolności w sposób oczywisty razi nieuzasadnioną surowością. Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, iż oskarżony posiadał te narkotyki na własny użytek. Sam był uzależniony od marihuany i do czasu zatrzymania stale jej zażywał. Przy wymiarze kary za tego rodzaju

przestępstwo należy mieć na uwadze okoliczności przewidziane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, które mają służyć leczeniu osoby uzależnionej. W sposób wyraźny świadczą o tym przepisy art. 71 – 73 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W tym znaczeniu przepisy te uzupełniają okoliczności wymienione w dyrektywach wymiaru kary określonych art. 53 i 54 k.k. Nie jest zatem tak jak argumentuje skarżący, że orzeczona kara jednostkowa za to przestępstwo razi łagodnością, nie oddaje stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia uprzedniej karalności oskarżonego i nie kształtuje świadomości prawnej społeczeństwa. Wbrew podniesionym argumentom stopień szkodliwości społecznej tego czynu nie jest rażąco surowy jeśli uwzględni się, że sprawca został

skazany za posiadanie głównie narkotyków miękkich, orzeczona kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, a nawet można wskazać iż prowadzone postępowanie karne już w znacznym stopniu te cele wypełniło.

Oskarżony nie jest więcej karany sądownie, prowadzi ustabilizowane życie, zajmuje się pracami budowlanymi z których osiąga wymierne istotne korzyści finansowe, a nawet zaprzestał zażywania narkotyków (co wynika z jego oświadczeń procesowych).

Podnoszona przez skarżącego okoliczność uprzedniej karalności nie może być uwzględniona jako powód do obostrzenia kary. Przypomnieć należy, że został on skazany za drobne przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 2 i 3 k.k. na karę grzywny, którą już dawno temu wykonał.

Kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa w
kontekście
okoliczności
przypisanego czynu
– w dacie
popelnionego czynu
oskarżony
rzeczywiście
nadużywał
marihuany, nie
jest wystarczające
do uwzględnienia
argumentów
skarżącego o
potrzebie znacznego
obostrzenia
wymierzonej kary
roku i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności.
Rzeczywiście
wymierzona za to
przestępstwo kara
roku i 3 miesięcy
może być uznana za
karę łagodną, ale nie
rażąco łagodną jak
wymaga tego przepis
art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Co do zarzutu
rażącej łagodności
kary wymierzonej
za czyn przypisany
w pkt II części
rozstrzygającej
wyroku, to wobec
zmiany tego
rozstrzygnięcia na
etapie postępowania
odwoławczego
bezpředmiotowe
staje się odnoszenie
do zarzutu rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary.
Analogicznie należy

<p>potraktować zarzut rażącej łagodności wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności. I w tym wypadku Sąd Apelacyjny zmieniając wyrok zobligowany był do orzeczenia na nowo kary łącznej w zakresie przypisanych ostatecznie oskarżonemu przestępstw.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p><u>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</u></p> <p>1. orzeczenie, stosownie do treści art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przypadku środków odurzających w postaci suszu roślinnego- ziele konopi innych niż włókniste w ilości 142,435 grama netto oraz substancji psychotropowej w postaci: substancji koloru białego w zwitku aluminiowym - chlorowodoru kokainy o wadze 0,417 grama netto oraz żółtej substancji gęstej konsystencji – amfetaminy o</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>wadze 61,48 grama netto,</p> <p>2. wymierzenie B. C. (1) następujących kar jednostkowych wnioskowanych przez oskarżyciela, tj.: za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§ 2 kk. kary 4 lat pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu i art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych każda po 100,00 zł oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek opisany w pkt. 1 jako zasadny został uwzględniony</p>			

<p>w całości i stosowne rozstrzygnięcie zawarto wyroku Sądu Odwoławczego.</p> <p>Wniosek drugi dotyczący zaostżenia zarówno kar jednostkowych pozbawienia wolności jak i też kary łącznej pozbawienia wolności nie mógł zostać uwzględniony. Co do kary wymierzonej za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii stosowne argumenty podniesiono powyżej, zaś co do kary za drugie przestępstwo i kary łącznej, Sąd Apelacyjny odniesie się w części uzasadnienia dotyczącej zmiany zaskarżonego wyroku.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego B. C. (1) adw. H. K. na podstawie art. 444 § 1 k.p.k. wyrok zaskarżyła na jego korzyść w części, tj. w odniesieniu do czynu z punktu II części dyspozytywnej wyroku co do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

winy, a w odniesieniu do czynu z punktu I części dyspozytywnej wyroku - co do kary, zaskarżając w konsekwencji także rozstrzygnięcia zawarte w punktach III-VI wyroku.

Na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w odniesieniu do czynu wskazanego w punkcie II części wstępnej oraz dyspozytywnej wyroku, to jest przekroczenie granic skargi uprawnionego oskarżyciela polegające na ujęciu w zmodyfikowanym opisie czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu zachowań nieobjętych wniesioną w sprawie skargą i wykraczających poza granice wskazanego w niej zdarzenia historycznego, a mianowicie wytworzenia żółtej substancji gęstej konsystencji -

amfetaminy o wadze netto 61,48 grama.

Niezależnie od powyższego na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej, a to art. 54 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.p.n. poprzez jego błędne zastosowanie wyrażające się w niedostrzeżeniu, że zbieg tego przepisu, typizującego zachowanie polegające na posiadaniu przyrządów służących i przeznaczonych do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych, z przepisem art. 53 ust. 1 i 2 u.p.n., typizującym wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowych za pomocą tychże przyrządów ma charakter pomijalny,

II. obrazę przepisów postępowania, a to:

a. art. 170 § 1 a k.p.k. poprzez niesłuszne oddalenie na podstawie art. 170§ 1 pkt 6 k.p.k. postanowieniem z

dnia 20 lipca 2021 roku wniosku dowodowego obrońcy o sprowadzenie na salę rozpraw i przeprowadzenie oględzin niektórych śladów i dowodów rzeczowych, podczas gdy wnioskowany dowód miał istotne znaczenie dla oceny, czy doszło do realizacji przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 53 ust. 1 i 2 u.p.n., a zatem w świetle art. 170 § 1a k.p.k. wniosek nie mógł być oddalony nawet mimo złożenia go po zakreślonym przez Sąd terminie, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem stwierdzenie braku opisywanych przez biegłą śladów na przedmiotach mających być poddanych oględzinom mogłoby doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych, niż zostały poczynione,

b. art. 143§ 2 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. i art. 74 § 1 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez uwzględnienie w podstawie dowodowej orzeczenia zeznań

świadków będących funkcjonariuszami Policji, relacjonujących oświadczenia B. C. (1) złożone w związku z przeszukaniem jego mieszkania zanim został on pouczone o prawie do milczenia i korzystania z pomocy obrońcy, co stanowi niedopuszczalne zastąpienie dowodu z jego wyjaśnień zeznaniami w istocie relacjonującymi treść zawartą w notatce urzędowej, a co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż przyczyniło się do ustalenia, że to oskarżony samodzielnie wyprodukował substancje znalezione w toku przeszukania,

c. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k., a częściowo także art. 201 k.p.k. poprzez dowolną i fragmentaryczną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z materiału dowodowego, jak

również oparcie
ustaleń faktycznych
o niepełną i niejasną
opinię biegłego z
zakresu chemii, a to
poprzez:

1. niedostrzeżenie
niepełności i
niejasności opinii
biegłej z zakresu
chemii w zakresie,
w jakim biegła nie
udzieliła odpowiedzi
na pytanie o
możliwość
wykorzystania
ujawnionych w
domu oskarżonego
sprzętów i
składników w
procesie produkcji
paliwa, jak również
o możliwość
uzyskania pożądanej
w procesie produkcji
amfetaminy
temperatury za
pomocą kuchenek
znalezionych w
domu oskarżonego
oraz o możliwość
prowadzenia
produkcji bez
połączenia
urządzeniem
służących
poszczególnym jej
etapom w linię
produkcyjną,

2. nieprzydanie
należytej wagi i
niezweryfikowanie
w tym kontekście
na podstawie opinii
biegłej z zakresu
chemii, czy
stwierdzone
mieszanie

poreakcyjne, jak również znalezione przedmioty i prekursorzy mogą być wykorzystywane także w procesie wytwarzania biopaliw, jak również szeregu innych okoliczności niejasnych w treści opinii, o których szczegółowo będzie mowa w uzasadnieniu,

3. niedostrzeżenie, że skoro z zeznań E. C. i C. C. (1) wynika, że na strych nie był doprowadzony prąd, to nie było możliwe prowadzenie tam procesu produkcji substancji psychotropowych,

4. niezasadne uznanie zeznań E., C. i D. C., K. B. (1) oraz D. S. za nieistotne dla rozstrzygnięcia, podczas gdy zeznania te - choć rzeczywiście nie stwarzały samoistnej podstawy do ustalenia faktu negatywnego nieprodukowania przez oskarżonego produkcji narkotyków - to jednak podważały tezę aktu oskarżenia w tym sensie, że w świetle doświadczenia życiowego

prowadzenia
skomplikowanego,
wieloczynnościowego
procesu produkcji
substancji
psychotropowych
bez zauważenia
tego symptomów
przez osoby bliskie
przebywające
częstokroć w tym
samym mieszkaniu
jest bardzo mało
prawdopodobne,

5. przydanie
nadmiernej wagi
zagadnieniu historii
wyszukiwania
oskarżonego w
przeglądarkach
internetowych,
mimo że dowodzą
one co najwyżej
zamiaru
wytworzenia
narkotyków, który
nie podlega przecież
karze zgodnie z
regułą cogitationis
poenam nemo
partitur,

6. niezasadną
odmowę dania wiary
wyjaśnieniom
oskarżonemu w
części, w jakiej
zaprzeczał on
wytworzeniu przez
siebie narkotyków,

7. sprzeczne z
zasadami logiki
odczytanie konkluzji
opinii biegłych
psychiatrów
polegające na
przyjęciu, że
oskarżony nie był

	<p>uzależniony od narkotyków, podczas gdy biegli - w tym w opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2021 roku - jednoznacznie wskazali, że na podstawie oświadczeń oskarżonego spełniało to kryteria uzależnienia”, co winno stanowić okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary zwłaszcza za czyn z punktu I części dyspozytywnej wyroku;</p> <p>co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, determinując ustalenie o wytworzeniu przez oskarżonego znacznej ilości substancji psychotropowych oraz posiadaniu środków do tego służących, a w zakresie wskazanym w ppkt. 7. - doprowadziło do wymierzenia nadmiernie surowej kary za czyn z punktu I zaskarżonego wyroku.</p>			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo				

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut przekroczenia granic skargi uprawnionego oskarżyciela.</p> <p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Podniesione w uzasadnieniu apelacji argumenty oraz przywołane poglądy doktryny są oczywiście trafne, ale nie mogą skutecznie uzasadnić postawionego zarzutu, gdyż dotyczą nieco innych sytuacji prawno-faktycznych. I nie jest tak jak chce skarżąca, że granice skargi w zakresie miejsca, czasu, przedmiotowych i podmiotowych znamion czynu wyznacza opis czynu lub czynów wskazany w akcie oskarżenia. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że żaden przepis procedury karnej nie wyznacza tzw. granic oskarżenia. Wyłącznie doktryna oraz orzecznictwo sądowe wskazują czy granice skargi przekroczone oraz czy jest możliwość</p>		

odmiennego od aktu oskarżenia przyjęcia opisu czynu przypisanego oraz kwalifikacji prawnej. Oczywiście słuszne są te wywody skarżącej, że z chwilą "zawiśnięcia" sprawy przed sądem prokurator traci możliwości modyfikowania opisu zarzucanego czynu. Nie może przecież złożyć uzupełnionego czy poprawionego aktu oskarżenia w trakcie toczącej się na rozprawie głównej sprawy sądowej. Jednak żaden przepis prawa procesowego nie zabrania prokuratorowi (pisemnie czy też ustnie na rozprawie) składania wniosku o modyfikację opisu czynu, a także zmianę kwalifikacji prawnej. Rzecz sprowadza się jedynie do tego, że sąd rozstrzygający sprawę przy zmianie opisu czynu i kwalifikacji prawnej nie może wyjść poza granice pierwotnie złożonego do Sądu oskarżenia. Przy czym nie należy tutaj rozumieć tego dosłownie w ramach opisu czynu i przyjętej w akcie oskarżenia

kwalifikacji prawnej. Granice oskarżenia wyznacza bowiem zdarzenie historyczne, które w związku z naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego jest przedmiotem oskarżenia uprawnionego oskarżyciela. Innymi słowy chodzi o zdarzenie (o przedmiotowych znamionach przestępstwa), które miał dokonać oskarżony.

Oczywiście standard procesu wymaga (co pośrednio wynika z art. 332 § 1 k.p.k., by oskarżenie dotyczyło osoby wskazanej z imienia i nazwiska, a zarzut przestępstwa opisywał czas, miejsce i sposób popełnienia czynu oraz wskazanie przepisów ustawy karnej pod które dany czyn podpada.

Bogate orzecznictwo sądowe wskazuje, że możliwa jest modyfikacja zarówno miejsca popełnienia czynu jak i też czasu działania, a także skutków czynu np. co do obrażeń ciała lub co do wysokości szkody, w zależności od poczynionych ustaleń. W

przedmiotowej
sprawie sąd
modyfikując
pierwotnie
postawione zarzuty
nie wyszedł poza
granice
dopuszczalnej skargi
oskarżenia. Wszak
oskarżonemu B.
C. (1) zarzucono
2 przestępstwa.
Pierwsze polegające
na posiadaniu
środków
narkotycznych
różnego rodzaju i
różnej ilości i
drugie przestępstwo
polegające na
wytworzeniu
środków
narkotycznych w
postaci amfetaminy
i metamfetaminy
przy pomocy linii
produkcyjnej
składającej się z
przedmiotów w
postaci kolb różnej
pojemności, lejków,
mieszadeł, sitek,
pojemników z
tworzywa
sztucznego, wag
elektronicznych,
kwasu octowego,
rozpuszczalników
oraz prekursora w
postaci
fenylnitropropenu.
W ramach tak
zakreślonych granic
skargi sąd I
instancji jedynie
zmodyfikował opis
czynów
przypisanych w
ten sposób, iż
przyjął i skazał

oskarżonego za posiadanie wymienionych w pkt. I części rozstrzygającej środków narkotycznych oraz za wytworzenie wskazanej w pkt. II części rozstrzygającej amfetaminy przy pomocy wskazanych w opisie czynu przedmiotów służących do jej wytworzenia. Zmiana czynu przypisanego w pkt. II poprzez dookreślenie czasu wytworzenia substancji psychotropowej (w okresie do 6 maja 2020 r.) nie jest wykroczeniem poza granicę skargi, a jedynie dookreśleniem czasu przypisanego czynu. Sąd Apelacyjny poczynił powyższe uwagi, by zrealizować wymóg rzetelnego odniesienia się do każdego z podniesionych zarzutów wynikający z art. 457 § 3 k.p.k. choć oczywiście ma świadomość, iż wobec zmiany wyroku w postępowaniu apelacyjnym zarzut ten stracił na aktualności.

**Zarzut obrazy
prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego w
pkt. II części
rozstrzygającej.**

Zarzut jest bezprzedmiotowy z dwóch powodów. Raz z powodu podniesionego choć niewysłowionego wprost zarzutu błędu w zakresie ustaleń faktycznych dotyczących wytworzenia przez oskarżonego znacznej ilości substancji psychotropowej i drugi z uwagi na zmianę wyroku co do tego zarzutu w postępowaniu apelacyjnym. Zob. też V KK 340/19 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 01-10-2020 „Zarzut naruszenia prawa materialnego ma rację wyłącznie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, w odniesieniu do których prawo to stosowano”, opubl. L. oraz II AKa 359/18 - wyrok SA Warszawa z dnia 26-03-2019 „Zarzut obrazy prawa materialnego z

części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawnemu – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za

błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti”, opubl. L..

Obraza przepisów postępowania:

Ad a.

Zarzut naruszenia art. 170 § 1a k.p.k. poprzez oddalenie na podstawie art. 170 §1 pkt. 6 k.p.k. na rozprawie w dniu 20 lipca 2021 r. wniosku dowodowego obrońcy o sprowadzenie na salę rozpraw i przeprowadzenie oględzin śladów i dowodów rzeczowych nie jest trafny. Sąd I instancji prawidłowo powołał się na art. 170 § 1 pkt. 6 k.p.k. oddalając złożony wniosek dowodowy, który dotyczył oględzin dowodu rzeczowego w postaci zabezpieczonych kolb szklanych celem potwierdzenia bądź wykluczenia

występowania w nich folii aluminiowej, która była jednym z elementów koniecznych do wytworzenia amfetaminy. Nie naruszył sąd żadnych przepisów procesowych, a to z tego względu, że okoliczność występowania kawałków folii aluminiowej znana była już w postępowaniu przygotowawczym i wynika z pisemnej opinii biegłej E. P. przeprowadzającej badanie zabezpieczonych przedmiotów i śladów (opinia kryminalistyczna z 29 lipca 2020 r. – opis śladu przedmiotu nr 32 nr 36 i nr 38 – karta 566 – 567) i nie było przeszkód do zgłoszenia tego wniosku w zakresie określonym przez sąd I instancji terminie do zgłaszania wniosków dowodowych. Niesłuszny jest też argument powoływania się na art. 170 §1 a k.p.k. z argumentacją, że dowód ten (sugerowany we wniosku brak folii) ma wykazać nie popełnienie przez

oskarżonego
zarzucanego mu
czynu. Zwrócić
należy uwagę, że
folia aluminiowa
została
zabezpieczona także
w innych miejscach
- na strychu,
co wynika z
protokołów zeznań
A. M. złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym
jak i na rozprawie
głównej (k. 456,701
- 702).

Ad. b.

Zarzut obrazy art.
143 § 2 k.p.k. w zw.
z art. 174 k.p.k. i art.
74 § 1 k.p.k. w zw. z
art. 6 k.p.k. uznano
za trafny. Stwierdzić
należy, iż naruszono
prawo do rzetelnego
postępowania w tym
zwłaszcza prawo do
obrony wynikające z
art. 6 k.p.k.. Słuszne
są te argumenty
skarżącej, że wbrew
zasadzie "nie
oskarżania się"
wprowadzono do
postępowania
karnego i
wykorzystano w
jego dalszym toku
wypowiedzi B. C.
(1) złożone wobec
funkcjonariuszy
Policji, w sytuacji
gdy nie miał on
rozeznania co do
przysługującego mu
prawa do milczenia.
Następnie

pozyskane od B. C. (1) informacje zostały wykorzystane przez funkcjonariuszy policji w trakcie składanych w postępowaniu przygotowawczym i sądowym zeznań. Pozyskane w ten sposób informacje o prowadzeniu produkcji narkotyków miały wpływ najpierw za sformułowanie zarzutu II a/o (zob. uzasadnienie aktu oskarżenia str.3), a dalej na poczynione przez sąd I instancji ustalenia, co do sprawstwa oskarżonego w zakresie wytwarzania amfetaminy. By rzetelnie ocenić postawiony zarzut należy przytoczyć kilka faktów wynikających z akt sprawy. Przede wszystkim z materiałów operacyjnych policja posiadała informacje, że B. C. (1) ma związek z narkotykami. W związku z tym w dniu 6 maja 2020 r. Policja zaplanowała i przeprowadziła zatrzymanie B. C. (1) oraz przeszukanie jego domu miejscowości R. nr (...). Jak

wynika z protokołu zatrzymania osoby (karta 12) czynności rozpoczęto o godz. 12:30 zaś zakończono o godz. 15:58 podpisem złożonym przez zatrzymanego. W protokole zatrzymania dane dotyczące daty oraz godziny wypełnione są pismem komputerowym. Na karcie 13 znajduje się pouczenie o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym podpisane przez B. C. 6 maja 2020 r. Pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach podejrzanego w postępowaniu karnym zawarto na karcie 64 i 65, podpisane jest przez B. C. (1) 7 maja 2020r. Istotny jest także nakaz przeszukania z dnia 6 maja 2020 r. godz. 12:30 (karta 4). Zestawienie powyższych dokumentów wskazuje, iż w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego nie był on w ogóle poinformowany o prawie do odmowy udzielania jakichkolwiek odpowiedzi na pytania

funkcjonariuszy policji. Formalne pouczenie o prawach i obowiązkach podejrzanego oskarżony otrzymał i podpisał dopiero 7 maja 2020 r. Natomiast pouczenie o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym w szczególności prawo do odmowy złożenia oświadczenia w sprawie podejrzanego otrzymał po sporządzeniu protokołu zatrzymania osoby, co jak wynika z jego treści nastąpiło po godz. 15:58 dnia 6 maja 2020 r., a zatem po wszystkich czynnościach związanych z przeszukaniem jego domu, które miało miejsce od godz. 12:30. Przedstawione wyżej okoliczności faktyczne wskazują, że nie został dochowany standard rzetelnego procesu, w tym wypadku w zakresie pierwszych czynności postępowania przygotowawczego (sprawdzającego). Okoliczności te są jednak takiej rangi, że miały wpływ na cały dalszy bieg postępowania,

zarówno na zakres postanowienia o przedstawieniu zarzutów jak również na formułowanie zarzutów aktu oskarżenia, a w efekcie końcowym także na nieprawomocny wyrok Sądu I instancji. Zwrócić bowiem należy uwagę, że w protokole zatrzymania jako przyczynę podano, że osoba jest podejrzana o to, że w dniu dzisiejszym w R. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancje psychotropowe oraz środki odurzające oraz posiadał przedmioty służące do wytwarzania i przetwarzania to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy oraz art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie był zatem zatrzymany pod zarzutem wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Taki zarzut pojawił się później w postępowaniu przygotowawczym i w akcie oskarżenia. Bez wątpienia

podstawą do postawienia zarzutu wytwarzania amfetaminy była opinia kryminalistyczna z 29 lipca 2020 r., a także zeznania funkcjonariuszy policji, którzy złożyli relacje pozyskane w czasie zadawania pytań oskarżonemu w trakcie przeszukania jego domu.

By podkreślić znaczenie zasad rzetelnego procesu warto odwołać się do fragmentów uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt I KZP 3/19 " ... Przyjając zatem należy, że obowiązek zapewnienia rzetelnego procesu karnego sprowadza się nie tylko do przestrzegania przepisów, które ustanowione zostały po to, aby wyinterpretowane z nich normy służyły zapewnieniu gwarancji procesowych składających się na rzetelny proces karny. Stwierdzenie spełnienia wymogów rzetelności procesu sprowadza się

bowiem do oceny realnego kształtu każdego konkretnego postępowania karnego. Oznacza to z jednej strony, że pomimo zgodności postępowania organu procesowego z prawem, może zaistnieć taki splot wydarzeń faktycznych, który sprawi, że tego konkretnego postępowania karnego nie będzie można określić jako rzetelne. W tych sytuacjach Sąd Najwyższy podkreślał, że nie ma znaczenia, iż ich źródłem nie było zachowanie organu procesowego, który w określonej sytuacji procesowej nie był w stanie przewidzieć tych okoliczności (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt III KK 250/05, R-OSNKW 2005, poz. 2086, z dnia 11 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 407/06, R-OSNKW 2006, poz. 2409). Podkreślając, jak ważny jest realny kształt konkretnego postępowania karnego, Sąd Najwyższy podnosił także, że na ocenę, czy to postępowanie było

rzetelne, wpływ ma nie tyle stwierdzenie określonego uchybienia procesowego, ile analiza przebiegu całego postępowania. Nie bez znaczenia pozostaje także i to, że pojęcie rzetelnego procesu karnego interpretowane jest w orzecznictwie w oparciu o sprecyzowany w art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności standard rzetelnego (sprawiedliwego) postępowania. Słusznie przy tym podkreśla się, że europejski standard prawa do rzetelnego procesu musi być odczytywany w powiązaniu z gwarancjami wynikającymi z art. 6 ust. 2 (domniemanie niewinności) oraz z art. 6 ust. 3 (minimalny standard uprawnień procesowych oskarżonego), a także rozwijającego się orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 maja 2001 r., sygn. akt V KKN 79/01, Prokuratura i

Prawo 2001, nr 10, poz. 8, z dnia 17 maja 2001 r., sygn. akt III KKN 620/00, Lex nr 51935, tak też w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt IV KO 8/19, niepubl.). W doktrynie podnosi się, że prawo do rzetelnego procesu jest podstawowym prawem człowieka, zarazem też prawem publicznym, które rodzi po stronie władz publicznych obowiązek ukształtowania postępowania sądowego zgodnie z konstytucyjnymi gwarancjami. Po stronie sądów prawo to stwarza obowiązek sprawiedliwego, bezstronnego, niezawisłego postępowania, zabezpieczenia dostępu do sądu i wyroku bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. A. Łazarska, Rzetelny proces cywilny, Warszawa 2012, s. 78). Trafnie zauważa się, iż pojęcie rzetelnego procesu jest bez wątpienia podstawowym sposobem współczesnego określenia wymogów, jakie musi spełnić

postępowanie karne
(zob. P. Wiliński
w: A. Błachnio-
Parzych, J.
Kosonoga, H.
Kuczyńska, C.
Nowak, P. Wiliński,
Rzetelny proces
karny w
orzecznictwie sądów
polskich i
międzynarodowych,
Warszawa 2009, s.
29). Wskazuje się,
że w rozumieniu
art. 6 Konwencji
o ochronie praw
człowieka i
podstawowych
wolności, dyrektywa
rzetelności
postępowania jest
sui generis
wymogiem należytej
staranności, a nie
rezultatu (zob.
A. Lach, Rzetelne
postępowanie
dowodowe w
sprawach karnych w
świele orzecznictwa
strasburskiego,
Warszawa 2018,
s.16)".

Na temat
konsekwencji
procesowych
stwierzonego
uchybieńia obrazy
przepisów art. 174 i
art. 74 § 1 w zw. z art.
6 k.p.k., a zwłaszcza
wartości dowodów
zgromadzonych w
postępowaniu
przygotawczym i
przeprowadzonych
oraz ujawnionych w
trakcie

postępowania
sądowego, Sąd
Odwoławczy
wypowie się w
dalszej części
uzasadnienia w
sekcji dotyczącej
zmiany
zaskarżonego
wyroku.

Ad. c.

Zarzut należało
ocenić jako
niesłuszny, przede
wszystkim zupełnie
nie stwierdza się
naruszenia art. 7
w związku z art.
410 k.p.k., a
także obraży art.
201 k.p.k. poprzez
rzekomo dowolną
i fragmentaryczną
ocenę materiału
dowodowego w
tym w oparciu
ustaleń o niepełną
i niejasną opinię
biegłego z zakresu
chemii. Odnosząc
się do opinii
kryminalistycznej
biegłej E. P. to
wbrew zarzutom
opinia ta jest pełna i
jasna, odpowiada na
wszystkie
postawione w
postanowieniu
dowodowym
zagadnienia.
Okoliczność, że
biegła nie
wypowiada się na
temat możliwości
produkcji paliwa
nie powoduje, że
opinia jest niepełna

nie było bowiem takiego pytania w postępowaniu przygotowawczym, ani też w postępowaniu sądowym sąd nie dopuścił takiej tezy dowodowej. Zarzuty te są o tyle bezpodstawne, że znalezione przedmioty i prekursory zostały zabezpieczone w domu oskarżonego, głównie na strychu zaś produkcja paliwa z plastiku miała być prowadzona na zewnątrz budynku, co wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków np. K. B. (2) (karta 743), czy też D. S. (karta 743). Z opinii biegłej w sposób jasny i przekonujący wynika, że w domu była prowadzona produkcja amfetaminy, biegła przekonująco wskazała, że wśród zabezpieczonych przedmiotów i narzędzi były wszystkie elementy niezbędne do wytworzenia siarczanu amfetaminy, w tym takie przedmioty jak bromek rtęci - reneгат w syntezie amfetaminy, czy też folia aluminiowa jako reduktor. Z

opinii biegłej wynika także, że ślady amfetaminy ujawniono na ponad 20 przedmiotach zabezpieczonych w domu oskarżonego. O produkcji pośrednio świadczy także zabezpieczona amfetamina. Zupełnie nietrafny, a wręcz pozbawiony logiki jest argument, że skoro na strych nie był doprowadzony prąd, to niemożliwe było tam prowadzenie produkcji substancji psychotropowych. Oczywistym jest, że brak instalacji elektrycznej na strychu nie wyklucza możliwości doprowadzenia prądu np. przedłużaczem. Poza sporem pozostaje przecież, że do produkcji amfetaminy dochodziło nie w dniu zatrzymania, ale wcześniej. Dalszy zarzut jakoby wskazani w pkt. 4 zarzutu świadkowie E., C., D. C., K. B. (2), D. S. nie zauważyli w trakcie pobytów w tym domu wytwarzania narkotyków nie jest trafny. Taki argument nie może być przekonujący skoro produkcję narkotyków można

było prowadzić w
trakcie ich
nieobecności.

Zgodzić się
natomiast należy z
zarzutem opisanym
w pkt. 5, że analiza
historii
wyszukiwania w
przeglądarkach
internetowych nie
jest wystarczającą
poszlaką na
przypisanie
oskarżonemu
sprawstwa
wytwarzania
środków
odurzających. Za
częściowo słuszny
należało uznać
zarzut opisany w
pkt. 6 i 7 dotyczący
oceny wyjaśnień
oskarżonego, który
nigdy nie przyznał
się do produkcji
narkotyków oraz
wadliwą ocenę opinii
biegłych
psychiatrów,
zwłaszcza w części
opinii uzupełniającej
złożonej na
rozprawie 8 kwietnia
2021 r. z której
to wynika, że
oskarżony
rzeczywiście spełniał
kryteria
uzależnienia od
środków
odurzających, przy
czym uchybienie
zwłaszcza to ostatnie
nie miało i nie
mogło mieć wpływu

na treść wydanego orzeczenia.			
Wniosek			
<p><u>Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</u></p> <p>a. stwierdzenie, że utraciła moc orzeczona kara łączna,</p> <p>b. zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu wskazanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie, że wymienione tam ilości substancji psychotropowych oskarżony wyłącznie posiadał, co stanowiło jeden czyn wraz z zachowaniami opisanymi w punkcie I sentencji wyroku, a następnie wymierzenie za tak opisany jeden czyn stosownie obniżonej kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uwzględnienie zarzutów opisanych w pkt. II b, a także częściowo			

<p>w punkcie II c pkt 6 spowodowało konieczność zmiany wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II części rozstrzygającej i stosowne obniżenie kary. O przyczynach i okolicznościach zmiany wyroku Sąd Odwoławczy wypowiedział się w części uzasadnienia w sekcji 5.2.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonego B. C. (1) adw. I. J. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił :</p> <p>1) co do przestępstwa przypisanego B. C. (1) w punkcie 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku: mającą wpływ na treść orzeczenia obrażę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, również mającym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dowolnej, sprzecznej z zebrany materiałem dowodowym i niewszechstronnej ocenie dowodów wyrażającej się w bezzasadnym pominięciu przy rekonstruowaniu stanu faktycznego dowodów z zeznań świadków K. B. (1), D. C., E. C., D. S., a także C. C. (1), pomimo przydania im waloru wiarygodności, błędnej, niekonsekwentnej ocenie wiarygodności i mocy dowodowej dowodów z zeznań świadków - funkcjonariuszy Policji A. Ż., G. T., A. M. (2), których zeznania Sąd wziął pod uwagę w części, w jakiej potwierdzali winę i sprawstwo oskarżonego co do zarzucanych mu czynów, jednakże w kluczowej kwestii przyznania się oskarżonego do wytwarzania narkotyków Sąd nie dał im wiary, w ogóle tych sprzeczności w zeznaniach świadków nie wyjaśniając, błędnej ocenie wniosków płynących z opinii

biegłej E. P., która miała kompetencje do poczynienia ustaleń jedynie, co do składu chemicznego substancji psychotropowych zlokalizowanych na posesji należącej do oskarżonego - co skutkowało błędnym przyjęciem, że oskarżony w okresie do 6 maja 2020 roku, wbrew przepisom ustawy przy użyciu kolb różnej pojemności, lejeków, mieszadeł, sitek, pojemników z tworzywa sztucznego, wag elektronicznych, kwasu octowego, rozpuszczalników, wytworzył substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 50,426 grama netto, żółtej substancji gęstej konsystencji - amfetaminy o wadze netto 61,48 grama, przy czym 6 maja 2020 roku posiadał wskazane wyżej przyrządy służące i przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w sytuacji gdy analiza wszystkich wyżej wskazanych relacji procesowych

oraz opinii biegłej,
nie dawała podstaw
do
zakwestionowania
wyjaśnień
oskarżonego, iż
zidentyfikowane
substancje nabył w
drodze transakcji
internetowych, co
w konsekwencji
nie pozwalało na
uznanie winy i
sprawstwa
oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
przestępstwa z art.
53 ust. 1 i 2 oraz
art. 54 ust. 1 i
2 pkt 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii, a
umożliwiało co
najwyżej rozważenie
przypisania czynu
z art. 62 ust. 1
przywołanej ustawy,

2) co do
przestępstwa
przypisanego B. C.
(1) w punkcie
1 części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku: rażąco
niewspółmierność
wyrażającą się w
nie orzeczeniu za
przypisany
oskarżonemu czyn
kary pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania oraz
nie zastosowaniu
przepisu art. 71 ust
1 ustawy z dnia

	<p>29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2050 z późn. zm.), obligującego sąd, w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego, czy substancji psychotropowej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, do zobowiązania skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddania go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad.1. Zarzut obrazy prawa procesowego z art. 7 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co do</p>				

przypisania oskarżonemu produkcji substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, uznać należy za częściowo trafny. Z pewnością zeznania wymienionych w tym zarzucie świadków takich jak K. B. (2), D. C., E. C., D. S. i C. C. (1) nie mogły dowieść zarówno produkcji narkotyków - amfetaminy jak również nie mogły być dowodem odciążającym oskarżonego wskazującym na niemożność produkcji narkotyków. Jak wskazano przy analogicznym zarzucie obrońcy adw. H. K. świadkowie ci mogli nie być obecni w trakcie produkcji, bo przecież nie przebywali tam w sposób ciągły. Również za nieskuteczny należało uznać zarzut, iż opinia biegłej E. P. nie może dowodzić prowadzenia produkcji substancji psychotropowych na posesji należącej do oskarżonego. Przeciwnie opinia ta w sposób bezdyskusyjny dowodzi, iż była

tam prowadzona produkcja amfetaminy, natomiast rzeczywiście z opinii tej nie można zasadnie wyprowadzić wniosku, że produkcję taką prowadził oskarżony B. C. (1). Za słuszne uznano także te argumenty skarżącego - co do wartości dowodowej zeznań funkcjonariuszy policji A. Ż., G. T., A. M. (2) w części dotyczącej ich zeznań jako relacji pozyskanych od B. C. (1) w trakcie przeszukania domu. Jako słuszny należało uznać zarzut wadliwej oceny wyjaśnień oskarżonego w części w której podnosił, iż niektóre substancje nabył w trakcie transakcji internetowych. Przeprowadzona przez sąd I instancji ocena wskazanych wyżej dowodów niewątpliwie powzięta została z obrazą art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Zwrócić należy uwagę, że żaden z zakwestionowanych w tym zarzucie apelacyjnym dowodów osobowych nie mógł

być podstawą do
poczynienia
ustalenia, że to
oskarżony B. C. (1)
wytworzył
amfetaminę. Nie
wynika to w żaden
sposób z tez
zawartych w opinii
biegłej E. P., nie
wynika to także z
własnych naocznych
obserwacji
funkcjonariuszy
policji zeznających w
sprawie, oczywiście
nie wynika to także
z zeznań świadków -
rodziny i znajomych
oskarżonego. Sąd
zatem nie
dysponował żadnym
bezpośrednim
dowodem
wskazującym na
wytwarzanie przez
oskarżonego
amfetaminy. Swoje
ustalenia w tym
zakresie poczynił na
podstawie poszlak
(dowodów
pośrednich) przy
czym wnioski o
wyprowadzeniu
sprawstwa
oskarżonego jawią
się jako nadużycie
wnioskowania
dopuszczalnego w
ramach art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
410 k.p.k.
(wnioskowanie
dowolne - a nie
swobodne). Dodać w
tym miejscu należy,
że stanowisko takie
wynika z faktu, iż
procesowo

niedopuszczalne było oparcie się na tej części zeznań przesłuchanych policjantów, którzy relacjonowali wypowiedzi oskarżonego. W trakcie postępowania przygotowawczego oraz podczas rozprawy głównej na te okoliczności B. S. zeznał: „pytałem co do znalezionych rzeczy, oskarżony odpowiedział, iż sam próbował coś mieszać przy pomocy tych płynów” (karta 700 - 701, karta 443 - 446). Świadek A. M. (2) zeznał na okoliczność znalezionego w worku na śmieci woreczka z proszkiem różowym, że oskarżony oświadczył, że sam to wytworzył, ale mu to nie wyszło (karta 701 - 702, karta 455 - 457). Świadek A. Ż. zeznał, iż w sytuacji gdy pies za kominkiem znalazł brykę białego proszku oskarżony oświadczył, że zapomniał o tym że to amfetamina nadto w rozmowie powiedział, że próbował wytworzyć narkotyki, różową substancję sam wytworzył (k.

702). Podobnie G. T. zeznał, że po znalezieniu narkotyków i narzędzi oskarżony mówił, że sam to wytworzył (k. 738-740,446-448). W sytuacji, gdy całkowicie pominie się te wypowiedzi świadków - policjantów to brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na powiązanie niewątpliwie produkowanej w tym domu amfetaminy z osobą oskarżonego. Zarzut odnośnie bezpodstawnego przypisania oskarżonemu produkcji amfetaminy jest o tyle trafny, że również analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie prowadzi do wniosku w oparciu o jakie to dowody i jaką ocenę tychże dowodów sąd poczynił takie właśnie ustalenia faktyczne. W sekcji uzasadnienia "ocena dowodów" jako dowody będące podstawą ustalenia faktów sąd meriti wskazuje na wyjaśnienia oskarżonego B. C. (1), który przyznał

się do zarzutu posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych natomiast nie przyznał się do wytwarzania substancji psychotropowych za pomocą zabezpieczonego podczas przeszukania sprzętu. Z przywołanych dowodów jak protokół przeszukania mieszkania, protokół użycia testera narkotykowego, zeznania świadka A. Ź., co do czynności przeszukania, z dokumentacji fotograficznej, z opinii z przeprowadzonych badań chemicznych, z zeznań G. T., A. M. (2) na okoliczności przeszukania, z protokołu przeszukania mieszkania i protokołu oględzin rzeczy, z dowodu w postaci wydruku z telefonu komórkowego oskarżonego nie wynika i nie może wynikać fakt prowadzenia przez oskarżonego produkcji narkotyku w postaci amfetaminy. Żaden

z tych dowodów nie wskazuje bowiem na prowadzenie takiej produkcji. Sąd meriti w sposób niejednoznaczny oceniając zeznania świadków A. Ż., B. S., G. T. i A. M. (2) (strona 4 uzasadnienia) w pierwszej części daje wiarę funkcjonariuszom policji na okoliczność co zostało zabezpieczone i ujawnione, następnie częściowo daje wiarę tym świadkom w zakresie relacji oskarżonego odnośnie ujawnionych substancji przyjmując, że oskarżony potwierdził że ujawnione substancje wytworzył sam. By pod koniec tej części uzasadnienia wskazać "Jednakże sąd przyjął, że oskarżony nie potwierdził policjantom, że wytwarzał narkotyki. Powyższe oceniając zeznania policjantów, dopytując ich na rozprawie, nie padło z ust oskarżonego. Świadkowie zinterpretowali to z kontekstu. Na

rozprawie nie
wskazywali z
pewnością, że była
mowa jednoznacznie
o narkotykach tyle
że tak wynikało
z rozmowy, tak
wynikało z
kontekstu". W
istocie zatem nie
wiadomo na
podstawie jakich
dowodów sąd
przypisał
oskarżonemu
produkcję
amfetaminy.

Argumentacja Sądu
w zakresie
przypisanego
przestępstwa z art.
53 ust. 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii jest
niejednoznaczna i
w tym zakresie
nie może być
przekonująca.

Ad.2.

Podniesiony zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary polegający
na nie orzeczeniu
kary pozbawienia
wolności z
warunkowym
zwolnieniem, co
ma być zdaniem
skarżącego
sprzeczne z art.
71 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii jest w
sposób oczywisty
nietrafny.

Najwyraźniej
wynika z błędnego

rozumienia przywołanego przepisu. Jeżeli obrońca uważa, że przepis art. 71 ust. 1 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii obliguje sąd do jego zastosowania w sytuacji uzależnienia skazanego od środków narkotycznych to winien postawić zarzut obrazy przepisu prawa materialnego a nie rażącej niewspółmierności kary. Ale i taki zarzut byłby niewłaściwy, bowiem przepisy art. 71 ust. 1 i ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ogóle nie zmuszają Sądu do zastosowania lub nie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przeciwnie wykładnia językowa i logiczna tych przepisów wskazuje, że instytucja zawieszenia kary jest wtórna w stosunku do kary, którą sąd ma wymierzyć za popełnione przestępstwo penalizowane przepisami karnymi tej ustawy. Z przepisu art. 71 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii
wynikają dwie
normy prawne.
Pierwsza
wskazująca, że w
razie skazania osoby
uzależnionej na
karę pozbawienia
wolności, którą
na zasadach i
warunkach
określonych w art.
69 § 1 i
2 k.k. warunkowo
zawieszono, to
obowiązkiem Sądu
jest jednocześnie
zobowiązanie
skazanego do
poddania się
leczeniu lub
rehabilitacji w
podmiocie
leczniczym w
rozumieniu
przepisów o
działalności
lecniczej i oddanie
go pod dozór
wyznaczonej osoby
instytucji lub
stowarzyszenia,
druga norma
dotyczy sytuacji
kiedy to
uwzględniając
dyrektywy sądowego
wymiaru kary orzeka
się karę pozbawienia
wolności bez
warunkowego
zawieszenia jej
wykonania to
wówczas sąd może
orzec umieszczenie
sprawcy przed
wykonaniem kary
pozbawienia
wolności w
odpowiednim

<p>podmiocie leczniczym, a po zakończonym leczeniu w myśl ust. 5 art. 71 ustawy sąd będzie rozstrzygał czy orzeczoną karę pozbawienia wolności należy wykonać. Nie ma racji zatem obrońca gdy sugeruje, że za przestępstwo przypisane B. C. (1) w pkt.I części rozstrzygającej wyroku, a więc za posiadanie środków narkotycznych znacznej ilości, konieczne było wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W tym znaczeniu zarzut rażącej surowości kary jest oczywiście niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p><u>Obrońca wniósł o:</u></p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: wymierzenie oskarżonemu za czyn, o którym mowa w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku, kary pozbawienia wolności z warunkowym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zawieszeniem jej wykonania oraz zmianę opisu i zakwalifikowanie czynu, o którym mowa w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku, jako czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jak również wymierzenie za obydwu w/w czyny kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zobowiązanie oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddania go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia,

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.		
Oba wnioski obrońcy są całkowicie bezzasadne, co do 1 wskazać należy, że skoro oskarżonemu wymierzono karę roku i 3 miesiące pozbawienia wolności, to w świecie w art. 69 § 1 kodeksu karnego niemożliwe jest jej warunkowe zawieszenie. Nietrafny jest również wniosek o warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej, która niewątpliwie musi być wyższa niż kara jednostkowa orzeczona w pkt. I części rozstrzygającej wyroku. Bezprzedmiotowy jest także wniosek o zobowiązanie oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym i oddanie go pod dozór wyznaczonej osoby instytucji lub stowarzyszenia w sytuacji, gdy nie mógł być zastosowany art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.		

<p>Wniosek opisany w pkt. 2 jest również nietrafny.</p> <p>Podstawą uchylecia wyroku w świetle art. 437 § 2 k.p.k. są trzy enumeratywnie wymienione okoliczności:</p> <p>1. dotycząca stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k.,</p> <p>2. dotycząca konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości,</p> <p>3. wystąpienie okoliczności o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k.</p> <p>Żadne w/w przesłanki nie zaistniały w przedmiotowej sprawie. A skoro tak, to wniosek o uchylenie wyroku jest oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności podlegających</p>	

uwzględnieniu z
urzędu, a
określonych w art.
439 k.p.k., art. 440
k.p.k.

Natomiast w trybie
art. 455 k.p.k.
Sąd odwoławczy
dokonał zmiany
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanego
oskarżonemu w
pkt. I części
rozstrzygającej
wyroku w zakresie
przestępstwa
posiadania środków
narkotycznych w
znacznej ilości. Sąd
Odwoławczy uznaje
bowiem, że skoro z
ustaleń faktycznych
wynika, że
oskarżony posiadał
różnego rodzaju
środki narkotyczne
(środki odurzające i
substancje
psychotropowe) w
znacznej ilości, to
winien odpowiadać
wyłącznie z art.
62 ust. 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii. Nie
zachodzi tutaj
bowiem
kumulatywny zbieg
przepisów ustawy
to jest ust. 2 i
1 art. 62 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii, gdyż
ust. 2 art. 62 ustawy
jest wyłącznie typem
kwalifikowanym
przestępstwa
opisanego w ust.
1. Wynika to

wprost z brzmienia przestępstwa opisanego w art. 62 ust. 2 ustawy. Otóż „jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Odwołanie się w przypisie do czynu o którym mowa w ust. 1 jest zabiegiem techniki legislacyjnej wyłącznie po to, by nie powtarzać opisu przestępstwa wskazanego w ust. 1. Odczytując normę zawartą w ust. 2 należy mieć na uwadze posiadanie wbrew przepisom ustawy środków odurzających lub substancji psychotropowych, co wydaje się oczywiste.

Kumulatywny zbieg przepisów ustawy wynikający z art. 11 § 2 k.k. ma miejsce wyłącznie wówczas, gdy przestępstwo jest najczęściej rozbudowane i dotyka różnych dóbr prawnie chronionych i by oddać pełną kryminalną zawartość karalnego

	<p>beprawia konieczne jest użycie 2 różnych przepisów ustawy. Innymi słowy przy kumulatywnym zbiegu zachodzi stosunek krzyżowania się zakresów norm prawnych, a w przypadku, gdy zakresy te pozostają w stosunku "większy pochłania mniejszy" to nie ma mowy o zastosowaniu art. 11§2 k.k., bowiem znajduje zastosowaniowe reguła lex specialis derogat legi generali.</p>	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny utrzymał wyrok Sądu Okręgowego w Opolu: w zakresie przypisania oskarżonemu B. C.		

(1) posiadania w dniu 6 maja 2020 roku w miejscowości R. (...) w miejscu swojego zamieszkania, wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu roślinnego – ziele konopi innej niż włókniste w ilości 142,435 grama netto oraz substancji psychotropowych w postaci: substancji koloru białego w zwitku aluminiowym – chlorowodoru kokainy o wadze 0,417 gr netto, metaamfetaminy o wadze 2,419 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzonej kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

oraz

orzeczeniu na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wobec oskarżonego B. C. (1) obowiązku uiszczenia nawiązki

5.000 zł na rzecz Ośrodka (...) w Z.;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do ustalenia sprawstwa oskarżonego dotyczącego posiadania środków narkotycznych w znacznej ilości i wymiarzenie za to kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, nie budziło wątpliwości co do poczynionych ustaleń i przywołanych dowodów zwłaszcza, że w zakresie sprawstwa i winy nie było kwestionowane przez strony postępowania, zaś apelacja zarówno prokuratora jak i obrońcy co do wymierzonej za ten czyn kary okazały się nieskuteczne, bowiem wymierzona kara jest właściwą reakcją państwa na popełnione przestępstwo. Sąd I instancji wymierzając karę na takim poziomie w sposób wymagany przepisami prawa wskazał zarówno okoliczności obciążające jak i</p>	

też okoliczności łagodzące, które miały wpływ na jej wymiar. Kara ta jakkolwiek łagodna to nie może być uznana za rażąco łagodną jeśli uwzględni się okoliczności korzystne dla oskarżonego w postaci przyznania się do czynu oraz uzależnienia od marihuany w trakcie popełnienia przypisanego mu czynu. Nie budziło zastrzeżeń także rozstrzygnięcie zawarte w pkt. IV części rozstrzygającej wyroku dotyczące zasądzonej na rzecz (...) w Z. nawiązki w kwocie 5000 zł. Na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, sąd może orzec nawiązkę w kwocie do 50.000 zł.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w

**następujący
sposób:**

I. zmienia
zaskarżony wyrok
wobec B. C. (1) w ten
sposób, że:

1. z kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie I części
rozstrzygającej
eliminuje ust 1.
art. 62 ustawy z
dnia 29.07.2005r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii oraz art.
11 § 2 k.k., zaś
z podstawy wymiaru
kary art. 11 § 3 k.k.;

2. w miejsce
czynu przypisanemu
oskarżonemu w
punkcie II części
rozstrzygającej
uznaje B. C. (1)
za winnego tego,
że 06 maja 2020
roku w miejscowości
R. (...) posiadał
przyrządy służące
i przeznaczone do
niedozwolonego
wytwarzania
substancji
psychotropowej -
amfetaminy w
postaci kolb różnej
pojemności, lejków,
mieszadeł, sitek,
pojemników z
tworzywa
sztucznego, wag
elektronicznych tj.
przestępstwa z art.
54 ust. 1 ustawy
z 29.07.2005r. o

przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. stwierdza utratę mocy kary łącznej orzeczonej w punkcie III i rozstrzygnięcia o zaliczeniu tymczasowego aresztowania zawartego w punkcie V;

4. zmienia rozstrzygnięcie w zakresie obciążenia oskarżonego poniesionymi wydatkami opisane w punkcie VI części rozstrzygającej w ten sposób, że obciąża go poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami związanymi z przypisanymi mu przestępstwami;

5. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek 142,435 gramów netto suszu ziela konopi innych niż włókniste, chlorowodoru kokainy o wadze

0,417 gramów netto i
61,48 gramów netto
amfetaminy;

II. w pozostałym
zakresie zaskarżony
wyrok utrzymuje w
mocy;

III. na podstawie art.
85 § 1 i 2 k.k. i
art. 86 § 1 k.k. łączy
kary pozbawienia
wolności orzeczone
w punkcie I
zaskarżonego
wyroku oraz w
punkcie I.2 wyroku i
wymierza
oskarżonemu B. C.
(1) karę łączną roku
i 6 (sześciu) miesięcy
pozbawienia
wolności;

IV. na podstawie art.
63 § 1 k.k. na poczet
orzeczonej łącznej
kary pozbawienia
wolności zalicza
okres zatrzymania
i tymczasowego
aresztowania od 06
maja 2020 roku
godz. 12.30 do 11
sierpnia 2020 roku
godz. 16.30;

Zwięźle o powodach
zmiany

Odnosząc się do
zmiany wyroku
w zakresie czynu
przypisanego przez
sąd I instancji
w pkt. II części
rozstrzygającej, a
polegającej na

przypisaniu
oskarżonemu w
miejsce
przestępstwa
wytwarzania
substancji
psychotropowej w
postaci amfetaminy
przy wykorzystaniu
przyrządów
służących do takiego
wytwarzania
wyłącznie
przestępstwa
kwalifikowanego z
art. 54 ust. 1 ustawy
z 29 lipca 2005
r. przeciwdziałaniu
narkomanii
polegającego na
posiadaniu
przyrządów
służących i
przeznaczonych do
niedozwolonego
wytwarzania
substancji
psychotropowej -
amfetaminy w
postaci kolb różnej
pojemności, lejków,
mieszadeł, sitek,
pojemników z
tworzywa
sztucznego, wag
elektronicznych to
należy odwołać się
do tych
argumentów, które
Sąd Odwoławczy
wskazał przy ocenie
zasadności zarzutu
opisanego w pkt. II
b apelacji obrońcy
oskarżonego adw. H.
K. oraz w części
przy odniesieniu się
do zarzutu z pkt.
1 apelacji obrońcy
oskarżonego adw. I.

J.. Z
przedstawionych
tam argumentów
wynika, iż Sąd
Odwoławczy uznał
za słuszne te zarzuty,
które zasadzały się
na bezprawnym
wykorzystaniu w
toku postępowania
karnego wypowiedzi
oskarżonego B. C.
(1) pozyskanych w
trakcie
prowadzonych
czynności
przeszukania domu.
Takie przesądzenie
wynika z faktu
naruszenia
podstawowego
prawa do obrony
jakim jest prawo
do milczenia. Nie
powinno budzić
większych
wątpliwości, że B.
C. (1) w znaczeniu
materialnym był
podejrzany od chwili
rozpoczęcia
czynności
przeszukania jego
domu przez
policjantów, bowiem
podejrzewali oni,
że ma on środki
narkotyczne. Od
tego momentu
zasadniczo powinien
być traktowany
jak podejrzany w
postępowaniu
karnym łącznie ze
wszystkimi
przysługującymi mu
z tego tytułu
uprawnieniami
procesowymi. To
prawda, że przepisy

k.p.k. takie
uprawnienia
przypisują dopiero
osobie co do której
wydano
postanowienie o
przedstawieniu
zarzutów i która
formalnie staje się
wówczas
podejrzany. Takie
stosowanie prawa
do obrony nie
może być jednak
akceptowane w
świetle standardów
państwa prawa.
Przecież nie budzi
wątpliwości, że
złamaniem czy też
naruszeniem takiego
standardu byłoby
rozpoczęcie
przesłuchiwania w
postępowaniu przed
sądem oskarżonego
bez pouczenia go
o uprawnieniach
przysługujących
oskarżonemu, a
wynikających z art.
175 k.p.k..
Przesłuchanie i
pozyskanie
informacji bez
stosownych pouczeń
byłoby oczywistym
nadużyciem prawa,
a pozyskane w
ten sposób dowody
byłyby wątpliwej
wartości. W
przedmiotowej
sprawie mamy
identyczną sytuację
przy czym
przesuniętą na
początek
postępowania. O
tym, że powinno

się przestrzegać na każdym etapie postępowania karnego standardów rzetelnego procesu świadczy szereg zapisów polskiego i międzynarodowego prawa. Przecież już w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w artykule 9 wskazano, że Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego natomiast w art. 87 wskazano, że źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Zatem źródłem prawa jest także Międzynarodowy Pakt praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. z 1977 r. nr 38, poz. 167), który w art. 14 pkt 3 stanowi, że Każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo, na zasadach pełnej równości, co najmniej do następujących gwarancji:....

g) nieprzymuszania do zeznawania przeciwko sobie lub do przyznania się do winy.

Również Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w art. 6 zawiera Prawo do rzetelnego procesu sądowego.

Europejski Trybunał Praw Człowieka przyjmuje elastyczne podejście do norm Konwencji i uznał, że prawo do milczenia zawarte jest w prawie do rzetelnego procesu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Konwencji (zob. np. orzeczenie F. przeciwko Francji).

Również Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) (...) z dnia 9 marca 2016 r. W sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym z dnia 9 marca 2016 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 65) w art. 7 przewiduje prawo do nieskładania wyjaśnień i prawo

do nieobciążania samego siebie.

I jakkolwiek ta ostatnia dyrektywa nie została dotychczas ratyfikowana do polskiego porządku prawnego pomimo upływu w 2018 r. terminu do jej implementacji, to jednak mając na uwadze wskazane wcześniej umowy międzynarodowe ratyfikowane to przepisy postępowania karnego muszą być interpretowane w sposób respektujący zasady wykładni prawa, a także wartości konstytucyjne oraz konstytucyjny i konwencyjny standard rzetelnego procesu sądowego. Dlatego wymagają prokonstytucyjnej wykładni uwzględniającej zasady i wartości demokratycznego państwa prawnego.

Stanowisko takie prezentowane jest także w doktrynie - zob. Nowe spojrzenie na model zakazów dowodowych w procesie karnym 2015, wyd. 1 red. prof. dr hab. Jerzy Skorupka, A. D.

publ. L., gdzie autorzy podnieśli między innymi, że "Istotę wszystkich konwencyjnych zakazów dowodowych sensu largo stanowi ochrona przed orzekaniem w sprawie karnej na podstawie dowodów, które zostały pozyskane wskutek naruszenia zakazu lub prawa gwarantowanego w Konwencji. Kluczowa jest przy tym waga „wadliwego” dowodu dla ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę dla wydania orzeczenia o odpowiedzialności karnej. Orzekając o rzetelności postępowania karnego, w którym wykorzystano wadliwy dowód, ETPCz stosuje regułę „wylącnego lub głównego dowodu”. Oznacza to, że do naruszenia art. 6 Konwencji dochodzi w tych sprawach, w których wadliwy/nielegalny dowód był głównym lub jedynym dowodem obciążającym".

W przedmiotowej sprawie należało zatem stwierdzić, że

brak pouczenia o prawie do milczenia w początkowej fazie postępowania – w trakcie przeszukania domu oskarżonego naruszyło w sposób istotny standardy rzetelnego postępowania, a tym samym stwierdzić należy, iż doszło do naruszenia art. 74 § 1 k.p.k. rozumianego szeroko, że oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku przedstawiania dowodów na swoją niekorzyść oraz art. 174 k.p.k. w tym znaczeniu, że pozyskane od oskarżonego informacje nie mogą być przełożone nie tylko na notatki urzędowe, ale także na zeznania funkcjonariuszy policji.

Konsekwencją zaś takiego stwierdzenia musi być uznanie, że tak pozyskane dowody obciążające nie mogą być wykorzystane przeciwko oskarżonemu. W przedmiotowej sprawie jeśli odrzuci się tę część zeznań funkcjonariuszy policji, w których relacjonują wypowiedzi

oskarżonego to
brakuje
jakiegokolwiek
dowodu
bezpośredniego
wskazującego na to,
że to właśnie
oskarżony prowadził
produkcję
amfetaminy. Tylko
przypomnieć należy,
że w procesie
oskarżony nigdy
nie przyznał się
do tej produkcji.
Pozostałe dowody
obciążające to jest
opinia chemiczna,
protokoły
przeszukania domu
stwierdzające
posiadanie
przyrządów przy
pomocy których
prowadzono
produkcję
amfetaminy
oceniane osobno,
ale także łącznie
na zasadzie łączenia
poszlak nie mogą
skutecznie
prowadzić do
jedynego wniosku,
że to wyłącznie
oskarżony prowadził
produkcję
narkotyków.
Oczywiście
dokonując oceny
dowodów należy
się kierować nie
tylko wskazaniem
wiedzy, zasadami
racjonalnego
rozumowania ale
także zasadami
doświadczenia
życiowego. To
prawda, że zasady

doświadczenia życiowego mogą nasuwać nawet logiczny wniosek, że skoro w domu oskarżonego zabezpieczono amfetaminę i przyrządy służące do jej produkcji to czynności tych dokonywał właściciel domu to jest oskarżony B. C. (1). Rzecz jednak w tym, że po pierwsze zasady doświadczenia życiowego niczego nie dowodzą, nie ustalają faktów, a służą jedynie jako jeden z elementów do oceny danego dowodu (zespołu dowodów), po drugie równie dopuszczalnym wnioskowaniem może być stwierdzenie, że zabezpieczoną amfetaminę przy pomocy zabezpieczonych narzędzi w tym właśnie domu wyprodukowała inna osoba np. inny członek rodziny czy też znajomy. Wszak takie wnioskovanie nie jest logicznie wykluczone w rozumieniu art. 7 k.p.k., a zatem rozumując a contrario, przyjęcie pierwszego wniosku jest wnioskowaniem

dowolnym –
arbitralnym, a zatem
nie swobodnym jak
chce tego art.
7 k.p.k. Podstawą
przesądzenia
sprawstwa i winy
oskarżonego mogą
być wyłącznie
niebudzące
wątpliwości dowody
wskazujące na takie
sprawstwo.
Przyjmuje się często,
że muszą to
być mocne dowody,
inaczej dowody
pewne. Jeżeli takich
dowodów w sprawie
nie ma nie wolno
skazać oskarżonego,
bowiem nawet
największe
przekonanie organu
procesowego o
popelnieniu
przestępstwa nie
może zastępować
skazania na
podstawie dowodów
winy. Mając te
wszystkie
okoliczności na
uwadze Sąd
Odwoławczy
uznając, iż w
sprawie nie ma
wystarczających
dowodów
(niebudzących
jakichkolwiek
wątpliwości) na fakt,
iż zabezpieczoną
amfetaminę
wyprodukował
oskarżony
zobligowany był
uwolnić
oskarżonego od tej
części przypisanego

mu czynu.
Konsekwencją
takiego przesądzenia
było skazanie
wyłącznie za
przestępstwo
posiadania
przyrządów
służących do
wytwarzania
substancji
psychotropowej. W
tym zakresie nie
było wątpliwości
dowodowych,
bowiem o tym, iż
przyrządy służyły do
produkcji
amfetaminy
świadczy opinia
chemiczna, zaś sam
oskarżony nie
negował, iż posiada
różnego rodzaju
przyrządy, które
zabezpieczono w
jego domu.
Przypisany
oskarżonemu czyn
wypełnia znamiona
wyłącznie
przestępstwa z art.
54 ust. 1 ustawy
z dnia 29 lipca
2005 r., gdyż sąd I
instancji dokonując
zmiany opisu czynu
w pkt. II części
rozstrzygającej nie
zawarł w jego opisie
znamion
przestępstwa
wynikających z art.
54 ust. 2 punkt 1 to
jest przystosowania
naczyni i przyrządów
do wytwarzania
substancji
psychotropowych,
przeciwnie ustalił

wyłącznie posiadanie takich przyrządów, co wyczerpuje jedynie znamiona występku z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Mając na uwadze ograniczenia wynikające z art. 433 § 1 k.p.k. co do zakresu i kierunku zaskarżenia, Sąd Odwoławczy nie był władny dokonać jakiegokolwiek zmiany w kierunku na niekorzyść oskarżonego. Przyjęcie zaś odpowiedzialności wyłącznie za występki z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii powoduje, iż stopień szkodliwości społecznej takiego przestępstwa jest istotnie niższy niż przestępstwa przypisanego przez sąd meriti, stąd konieczność wymierzenia stosownej kary uwzględniającej zarówno ustawowe zagrożenie karą za tego typu występki jak również okoliczności związane z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 k.k. Mając to na uwadze Sąd Odwoławczy

wymierzył
oskarżonemu karę
na poziomie 6
miesięcy
pozbawienia
wolności, a zatem
w dolnych granicach
ustawowego
zagrożenia, które
przewiduje karę od
miesiąca
pozbawienia
wolności do 2
lat. Konsekwencją
takiego
rozstrzygnięcia była
konieczność
orzeczenia na nowo
kary łącznej, którą
orzeczono stosując
zasadę asperacji
na poziomie roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Zdaniem
Sądu z uwagi
na przesądzenie o
popelnieniu przez
oskarżonego
występków o niższej
społecznej
szkodliwości niż
wynikało to z
zarzutów aktu
oskarżenia właściwą
karą uwzględniającą
zarówno stopień
szkodliwości
społecznej jak i też
związek
przedmiotowy obu
czynów będzie kara
na poziomie roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Na taką
ocenę niewątpliwie
wpływ miało dalsze
zachowanie
oskarżonego już

po popełnionych czynach, po zwolnieniu z aresztu, a zatem w trakcie toczącego się postępowania sądowego. Z przedstawionej dokumentacji wynika, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia ma stałe źródło zarobkowania, ustabilizowane życie rodzinne, jest ojcem dwuletniej córki nad którą sprawuje opiekę. Wszystkie te okoliczności skłoniły Sąd Apelacyjny do orzeczenia kary jak wyroku. Ponieważ za słuszny uznano zarzut prokuratora dotyczący obrazy art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nie orzeczenie przypadku środków narkotycznych stosowne rozstrzygnięcie o takim przypadku zawarto w pkt. IV wyroku.

Dokonano także zmiany wyroku Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia o obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania, a w szczególności poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami w ten

sposób, że orzeczono iż oskarżonego odciążają wydatki poniesione przez tenże Skarb Państwa za przestępstwa przypisane prawomocnym wyrokiem, a zatem te wydatki które dotyczyły przestępstwa posiadania narkotyków w znacznej ilości oraz przestępstwa posiadania przyrządów do produkcji środków narkotycznych. Oczywiście należy mieć na uwadze ograniczenie wynikające z faktu, że sąd I instancji zasadniczo obciążył oskarżonego poniesionymi wydatkami w sprawie jedynie w części w kwocie 3.200 zł, a zatem przy ponownym ustalaniu rzeczywiście poniesionych wydatków niedopuszczalne byłoby przekroczenie tego limitu. W związku z karami wymierzonymi w postępowaniu odwoławczym, na nowo sąd orzekł o należnej Skarbowi Państwa opłacie za obie instancje.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania</p>					
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>					
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>				
<p>6. Koszty Procesu</p>					
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności:</p>				
<p>V.</p>	<p>zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym i wymierza mu 300 zł opłaty za obie instancje.</p>				
<p>7. PODPIS</p>					
<table border="1" data-bbox="129 1771 371 1933"> <tr> <td data-bbox="129 1771 209 1933"> <p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p> </td> <td data-bbox="209 1771 288 1933"> <p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p> </td> <td data-bbox="288 1771 371 1933"> <p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p> </td> </tr> </table>	<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>	<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>	<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>		
<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>	<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>	<p>SSA Jerzy Wiesław Skorupka</p>			

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...)w G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz przypadku określonym w art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na niekorzyść oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. H. k.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w odniesieniu do czynu z punktu II części dyspozytywnej wyroku co do winy, a w odniesieniu do czynu z punktu I części dyspozytywnej wyroku – co do kary, zaskarżając w konsekwencji także rozstrzygnięcia zawarte w punktach III-VI wyroku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	<p>kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.1.1.4. Wnioski</p>		
#	<p>uchylenie</p>	<p># zmiana</p>

1.13. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. I. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana